

vedrører Aaret, saameget som muligt skal tages med, saa at Regnskabet i alle sine Poster saavidt muligt slutter sig til Finantsloven. For altsaa at medtage det, der vedrører Finantsaaret, for hvilket Regnskabet skulde aflægges, tog man 3 Maanedes for at slutte af og aflægge Regnskabet, som derefter blev afgivet til Statsrevisionen. Jeg troer, at man ved denne Samarbejdet, ved denne stiltiende Erkjendelse fra Rigsdagens Side havde opnaaet noget meget Væsentligt, og jeg kan ikke nægte, at jeg for mit personlige Vedkommende vilde have anseet det for det Rigtigste — i saa Henseende udtales jeg ikke Udvalgets Tanke — at det, naar man vilde foretage nogen Forandring i det, der saaledes bestod, burde ske ved Lov, og navnlig ved en Regnskabslov, ved hvilken Forholdet da blev endelig ordnet; jeg troer ikke, at man skulde have fraveget, hvad der i det Hele havde viist sig som heldigt og hensigtsmæssigt, uden at denne Forandring var gaaet igjennem ved Rigsdags og Regjerings Beslutning. Det vil nu sees, at denne Tillægsbevillingslov væsentligt har grebet ind i det Forhold, der saaledes har bestaaet, idet man har opsluttet den 31te Marts. Jeg maa erkjende, at de Forhandlinger, der have fundet Sted paa Rigsdagen, kunde for Ministeriet indeholde en Opfordring til at anfille dette Forsøg, naagtet jeg personligt ikke anseer det for heldigt, men der er — og i den Henseende er det, at Meningsforskjellen er opstaaet i Udvalget — en væsentlig Forskjel imellem de Summer, der allerede ere anviste forinden Udløbet af Finantsaaret, og dem, der ikke ere anviste. Naar et Ministerium i Henseende til en given Bevilling, forinden Finantsaaret er udløbet, har til en Mand givet en Anviisning paa et Beløb, der hæves etsteds i Landet, f. Ex. paa en Amtstue, da har denne Mand erhvervet et lovligt Krav, som ingen Magt senere kan berøve ham. Forskjellig fra en saadan Anviisning er Udgiftsordren, der gives Kassereen, som paa Statens Begne udbetaler Beløbet, og i denne Udgiftsordre kan det bestemmes, at den ikke inden ny Underretning maa udbetales efter en vis Datum, til hvilken man saa indkræver alle Udgiftsordrer for at see, hvorledes det stiller sig ved de forskellige Kasser; men Re t t e n, som den Mand

der har erholdt Anviisningen, allerede har erhvervet, kan i mine Tanker aldeles ikke paa virkes af det Forhold, hvori Regjeringen stiller sig til sine Kassere. Der som saaledes Anviisningen, ligesom ogsaa en Anviisning fra enhver Privatmand, maa bevare sin Gyldighed og ikke kan nægtes udbetalt, saa er det efter Mindretallets Mening urigtigt, at der atter gives en Bevilling for dette Beløb, som umulig kan nægtes, og vi have derfor troet det rettest, at alle de Poster, som saaledes vare anviste inden Udløbet af Finantsaaret, udgaae som Gjenbevillinger og saaledes udflydes til Regnskabet. Det er en Selvfølge, at der i den Henseende aldeles ingen Vanstælsighed kan opstaae, thi der kan jo ikke være Tale om, at Rigsdagen, om Posten ogsaa gaaer over i det følgende Regnskab, ved Dechargen af Revisionen af Statsregnskabet skulde gjøre nogen som helst Vanstælsighed med Hensyn til Udbetalinger, der saaledes havde fundet Sted i det følgende Finantsaar. Det er derfor, vi have troet det rettest at fremlægge det til Thingets Afgjørelse, om disse anviste Beløb skulle gjenbevilliges eller ikke. Jeg troer, at de ikke bør bevilges igjen, naagtet jeg vil indrømme, at der ikke vil opstaae nogen reel Vanstælsighed ved Bevillingen, men i Formen forekommer det mig, at det vilde være urigtigt. Jeg skal som sagt ikke gaae nærmere ind paa en Fremstilling deraf ved de enkelte Poster, men jeg vil kun fremstille et eneste Exempel, som maaskee kan vise, hvorledes der ved Gjenbevilling af Poster, som tidligere sandsynligvis ikke vilde være bleve krævede bevilgede, opstaaer en Vidtløftighed, som ikke er ønskelig, en Vidtløftighed for Regjerungen, en Vidtløftighed for Rigsdagen, en Vidtløftighed for Statsrevisionen, der skal gjen nemgaae Regnskaberne. Hvis De f. Ex. ville tage Cultusministeriet med de særlige Fonds for Dem, saa ville De see — jeg tager den aller simpleste og letteste Post, hvorved der aldrig kan være Tvivl, netop for at Exemplet kan være saameget klarere — at Communitetet har tilskudt en vis Sum til Universitets-Bibliotheksbygningens Opførelse. Den var endnu ikke kommen til Udbetaling inden Finantsaaret 1860—61, og nu føres den op først til Udgift for Universitetet med 11,753 Rd. 73 $\frac{1}{2}$, derefter